

Lo chimbol del Corbas

Un cop èra, i a plan temps d'aquò, s'en passec una de bona dins lo pichon vilatge del Corbas qu'es sietat al costat de Varilha.

Era un vilatge tot pichonet, plan tranquila al mièt de camps que verdolejàvan. Més d'un cop, coneguèt una trebolina de primièra que durèc un floc de temps.

Figuratz vos qu'una nuèit, lo capdet de Bertomieu, Titot, en díntran de la velhada, ausissec un chimbol. S'arèsta per escota, espia, gaita pertot, res. Ti vesia pas res dins la nèit. Tot d'un cop, s'avisava que lo brut venia del cimèl d'un pibol. S'arrossegava al pè de l'arbre, tiò, pas mes de brut. E lo chimbol que se met a tindar un pauc pus luènh. Lo Titot s'avisava d'anar escotar de pus pres e paf, lo chimbol se met a tindar encara pus luènh.

Al cap d'una ora d'aquel trabalh, lo Titot se n'enguèt al lièt e l'endeman, contèc aquela istòria dins lo canton.

Figurats vos, a la nuèit venguda, èran una vintena de gojats e de gojatas per escotar lo chimbol. E d'un camp a un autre, d'un alba a un pibol, d'un boquet a un autre boquet, la pichona campaneta trindolaba a massa. Mes diguns n'ava pas vist qu'un èra que brandissia la campaneta que fasiava aquela musica campèstra.

La segonda nuèit, las gens son venguts de Laborie, un vilatge al costat del Corbas. La tresena nuèit ni a que son venguts de Dalon, de Varilha, de Cossà, de Vernhola, vilatges que son un pauc pus luènh. Cada nuèit que passava portava encara mas de monde. Aquò que fasiava qualques centenas de personas que venian, que centuravan le Corbas coma una armada en campanha. E tojorn lo mème esquerilh laugèret e jamai la descobèrta de la causa.

E cadun disiava la ciu :

- Lo diable a nisat al Corbas !
- Aquò es un endevinaire vengut per far caige un machant sòrt !
- Dèu esser una fada dolenta davalada de per las brumas negras !
- Sèra un aucèl, fariava pas tota aquela musica tindanta... e se vèria lo jorn !

Al cap d'un mès, los de Pamias e de Foïch son venguts. A pè, a chaval per se rendre conta. Pas totis al cop, non, mes fasiava una brava colha tot aquò. Enfin que, très meses seran passats e i avia un floc de monde cada nuèit dins lo vilage. E james diguns ne podia tròba la rason d'aqueste fenomèn.

Paure Corbas, paure petit vilatge, avia perdut sa doçor de viure. A l'escur, las oras infernalas començavan. Cossin arrapar lo somelh ambe aquel carivari. Las gens cantavan, cridavan, èra terrible.

Al Corbas coma pertot, coma pertot dins lo monde, las causas las melhoras e las pus dolentas, s'acaban un jorn o l'autre. Un matin, que lo Toèna anava al marcat a Varilha, entendec un aucèl que fasiava de bruch ambe las alas dins un arbre. Lèva lo cap e te blets, estacat, coma penjat, a una branca, un aucèl un pauc gros. Monta a l'arbre per te vèser un chòt, acrochat per una pata. De qu'es aquò ?

Alavetz, escotats bravas gens. Lo chòt, avia un bocin de cuèr estacat a una pata, ambe un chimbol que panjorlava. Tot aquò s'era pres dins la branca e le chòt seria mòrt s'en l'ajuda d'el Toèna.

Lo Toèna desliurèc lo chòt de la branca e del chimbol. La sorcelaria èra descobèrta.

Calques temps encara e los qu'avian lo cervèl destimborlat de vèser tot aquò monda en sòmia a las fadas dolentas, posqueran tornar somiàr.

E, coma per encantament, lo Corbas tornec prene sas nuèit apasimadas s'en jamai sapièr qu'un èra qu'avia estacat lo chimbol a la pata del chòt.